

pozornosti oněch odpovědných míst, jichž povinností je bdíti nad tím, aby hrozícímu zlu bylo včas a vydatně čeleno.

Dalekosáhlá, ale asi nezamýšlená reforma řízení před soudy porotními byla provedena zákonem ze dne 18. prosince 1931, č. 209 Sb., jehož obsah podáváme na jiném místě. § 4 tohoto zákona zrušil ustanovení § 259, č. 2 tr. ř., další číslo tohoto paragrafu změnil v číslo 2. a připojil druhý odstavec: Upustil-li žalobce po zahájení hlavního přeličení od obžaloby dříve než se sborový soud odebere k usnášení o rozsudku, zastaví předseda trestní řízení usnesením. Při tom se však patrně zapomnělo, že § 317 tr. ř. se dovolává § 259 č. 1 a 2 v původním znění a ukládá porotnímu soudnímu sboru za podmínek § 259 č. 1 a 2 (bylo-li řízení vedeno bez návrhu oprávněného žalobce nebo ustoupil-li žalobce od obžaloby), aby vynesl rozsudek, aniž byly porotcům položeny otázky. Poněvadž však číslem 2. byl nyní zákonem č. 209 v § 259 tr. ř. označen dosavadní případ 3. (t. j. shledá-li soud, že žalovaný skutek není podle zákona stížen trestem, že není zjištěna skutková podstata, není prokázáno, že obžalovaný čin spáchal nebo že jsou tu jiné okolnosti, pro něž trestnost zanikla nebo stíhání je vyloučeno, vyjma ty, které jsou uvedeny pod č. 1 a 2 v původním znění), plyne z toho, že podle litery zákona může porotní soudní sbor po účinnosti zákona č. 209/31 vynést v ž d y bez porotců rozsudek sprostující za podmínek jako při řízení před sborovými soudy první stolice. Porotci byli by tázáni jen tehdy, kdyby soudní porotní sbor nemínil vynést rozsudek sprostující. Nic nás neopravňuje k závěru, že zákonodárce zamýšlel skutečně tak dalekosáhlou změnu struktury řízení před porotními soudy podle trestního řádu z r. 1873. Proto se sluší spíše domnívati, že jde zase o jedno z mnohých nedopatření, která se bohužel tak často v našich zákonech vyskytují. V popřevratovém chvatu bylo to možno omluviti. Nyní by však již měly takové chyby vymizeti, tím spíše, že mohou zaviniti nezdar úmyslu zákonodárce a způsobiti nejistotu právní praxe.

Změna některých zákonných ustanovení v oboru trestního soudnictví byla provedena zákonem ze dne 18. prosince 1931, č. 209 Sb. z. a n., s účinností od 1. ledna t. r. Především byla prodloužena do konce roku 1933 účinnost některých předpisů, jichž účelem jest úleva soudům. Je to snížení počtu členů senátu a instituce samosoudce u sborového soudu I. stolice, jakož i možnost trestního řízení pro majetkové delikty před krajským soudem, i když by podle pravidelné trestní sazby náležely před porotu. Kdežto z dřívějších zákonných předpisů se mohlo usuzovati, že činnost samosoudce u krajského soudu se omezuje na hlavní přeličení — závěr jistě málo účelný — stanovil nyní zákon výslovně, že samosoudci náleží také na místě senátu a jeho předsedy naříditi výkon rozsudku a činiti veškerá další rozhodnutí a opatření po vyhlášení rozsudku, vyjímajíc rozhodování o návrhu na obnovu řízení a o zaházení odsouzení.

Naproti tomu pozbývají účinnosti některé dosavadní předpisy